

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3857/2023
29.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Лазар Ђенадић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије, кога заступа Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизијама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2434/23 од 16.06.2023. године, у седници одржаној 29.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2434/23 од 16.06.2023. године, у делу за исплату мање исплаћене зараде и накнаду трошкова поступка, као о изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужиоца и туженог изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2434/23 од 16.06.2023. године, у делу за исплату мање исплаћене зараде и накнаду трошкова поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2631/21 од 25.01.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да исплати тужиоцу на име разлике између исплаћене зараде за стандардни учинак и време проведено на раду и минималне зараде, за период од маја 2018. године закључно са октобром 2018. године, укупан износ од 2.743,39 динара са законском затезном каматом на појединачне опредељене износе. Ставом другим и трећим изреке, одбијен је тужбени захтеви тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му за период од маја 2018. године закључно са октобром 2021. године, исплати на име трошкова за исхрану у току рада укупан износ од 62.038 50 динара и за регрес за коришћење годишњег одмора укупан износ од 42.882,43 динара, све са законском затезном каматом од доспелости до исплате, на појединачно опредељене износе, као неоснован. Ставом четвртим изреке, тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2434/23 од 16.06.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и туженог и

потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, трећем и делу става петог изреке у односу на тужиоца. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкове другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизије су благовремено изјавили тужилац и тужени и то тужилац на одлуку о трошковима парничног поступка, а тужени на усвајајући део за исплату мање исплаћене плате, због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизије сматрају изузетно дозвољеним (члан 404. ЗПП).

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизијама као изузетно дозвољеним на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Предмет тражене правне заштите о коме је правноснажном пресудом одлучено, а у делу који се ревизијом побија, је исплата на име мање исплаћене зараде. О овом праву тужиоца и висини тражене разлике, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Такође, одлука о трошковима поступка је донета уз примену одредаба закона који регулишу право странке на накнаду трошкова поступка и њихову висину. Из наведених разлога, у конкретном случају, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23), на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављених ревизија, у односу на побијани део, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да ревизије нису дозвољене.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 05.04.2021. године, а вредност новчаног потраживања који се ревизијом побија је 2.743,39 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија туженог недозвољена.

Такође, када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног дуга, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија тужиоца изјављена против другостепеног решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиоца, које не чини његово главно потраживање, то је и његова ревизија недозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**